

сли, че тя му дава знакъ, и той е готовъ да я обвини. Това е криво разбиране на нѣщата. Щомъ разбирането е криво, то не е Божествено. Бждете будни сами да се наблюдавате, да не изпадате въ криви прояви. Освободете се отъ старитѣ навици, за да се вслушвате въ това, което Богъ ви говори отвътре. Когато Богъ ви говори, вие изпитвате вътрешенъ миръ и спокойствие.

Какво е състоянието на човѣка, когото Богъ посещава? — То е подобно на зазоряването. То е все едно, че сте излѣзли рано сутринъ на нѣкой планински връхъ и оттамъ наблюдавате зазоряването и посрѣщате първитѣ слънчеви лъчи. Въ този тържественъ моментъ на душата си, вие колѣничите предъ Бога, повдигате очитѣ си нагоре и произнасяте къмъ Него благодарствена молитва. — Какво ще кажатъ хората, като ме видятъ, че колѣнича? — Оставете хората настрана. Хората, това сте вие; това сж сѣнкитѣ на вашето съзнание, не се страхувайте отъ тѣхъ. Ако се оглеждате въ много огледала, много образи ще имате, но истинскиятъ образъ е само единъ, останалитѣ сж отражения, сѣнки на действителния образъ. Щомъ попаднете въ благоговѣйно състояние, повдигнете ржцетѣ си нагоре, минете презъ радостта и скръбта, да видите, какъ Богъ работи и наблюдава своитѣ създания; какъ тѣ падатъ и ставатъ, и какъ Той поправя живота имъ. Следъ това повдигнете се въ по-високъ свѣтъ и вижте, какъ Той живѣе.

Това значи, да бжде човѣкъ въ надежда радостенъ, въ скръбъ — търпеливъ, а въ молитва — постояненъ.

*

5. Беседа отъ Учителя, държана
на 21 юлий, 1918 г. София.